

1923-01-23

SENDER

Louise Amstrup, Niels Elgaard Amstrup

RECIPIENT

Astrid Warberg-Goldschmidt

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Da

Date explanation:

Datoen er skrevet øverst s. 1

General comment:

Astrid Warberg-Goldschmidt renskrev tilsyneladende Louise Amstrups/Tante Visses håndskrevne erindringer og slægtshistorie.

Sender's location:

Ølstedgaard

Sender info (seal, address, etc.):

Gårdens navn er skrevet på kuvertens bagside

Recipient's location:

København, Rolfsvej 14

Recipient info (Transcript, Inscription, etc.):

Adressen er skrevet på kuvertens forside

Mentioned people:

Adelheyde Syberg

Christine Warberg

Andreas Warberg, Albrechts far

Archive:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske Arkiv, BB1405

Trykt udgave:

Nej

Provenance:

Testamentarisk gave til Østfyns Museer fra Laura Warberg Petersen

TRANSCRIPTION

[På kuvertens forside:]

25 Jan 1925 [kryds over "1925."]

Fru Astrid Warberg

Rolfsvej 14

Kjøbenhavn F

[På kuvertens bagside:]

Afs Amstrup Ølstedgaard Staaby

Du kunde gerne sige mig Tak for den flotte Julegave jeg sendte dig i

Tanken kærlig Hilsen Niels

[I brevet:]

Kd. 23 - 1 23

Kære Stiser!

Nu endelig, dages det da med mig, jeg bliver magelig paa mine gl. Dage. Tak for den venlige Julehilsen der midt i at min Travlhed til mig og for din fine Opmærksomhed med at maskinskrive mit lille, i høj Grad mangelfulde Vers; man burde aldrig begive sig ud paa Diletantismens farlige Veje. Nu har jeg saa igen da faaet et Par Ark malet op og er saa da endelig kommen bort fra [ulæseligt] og hvad dertil hører og saa skrider jeg til at fortælle om Ensomhed og det er maaske sidste Afsnit. [Ulæseligt] vil se, men - ja her ligger den egentlige Grund hvorfor jeg altid har nægtet at skrive, - min Barndom var ikke lykkelig, Moder og Mimi var ikke gode imod mig, for ikke at sige det modsatte. Jeg vilde nødtigt sige noget der kunde kaste en Skygge over Moder - hun var dog min Moder og alligevel et retsindigt og godt Menneske - og Mimi, der udviklede sig til at blive det elskelige og udmærkede Menneske som vi alle saa op til, hun var jo, da jeg blev ene, som en Moder for mig! Moder havde et i høj Grad utilgængeligt Sind, hendes Speciale var at skælde, det kunde hun da blive ved med og Mini slog - hver Dag - ingen af dem var det man kalder Børneven og ingen af dem gjorde sig den Ulejlighed at sætte sig ind i hvordan et saa kraftigt og livligt Pigebarn, som jeg var, skulde omgaaes. Mimi har aldrig havt det man kalder Skolegang, Fader læste lidt med hende om Aften og om Eftermiddagen skulde Husjomfruen saa fodre paa at bibringe hende nogle af sine højst mangelfulde Kundskaber, saa jeg formoder hun selv har arbejdet sig frem til det hun kunde. Og paa dette Grundlag blev hun min Lærerinde uden Begreb om hvad man kunde forlange af et Barn, hun forlangte langt mere end jeg kunde overkomme og hver Aften naar jeg kom i Seng, saa suste det forbi mine lukkede Øjne med Trolde, Slanger og Hekse, ja at jeg holdt til det! jeg vilde gerne lære og var alt andet end doven. Aldrig et venligt eller opmuntrende Ord, men Slag i Slag. Jeg

hadede hende derfor så intensivt, som det var muligt for et Barn at hade. Stine Niels Morten der en Gang i de senere Aar spurgt mig om det var sandt, at jeg fik saa mange Bank, en af hendes Piger der havde tjent hjemme som Stuepige, havde fortalt hvor slemt det havde været for hende at være Vidne dertil.

Ja saadan var min Barndom, hvordan kan jeg komme uden om alt det? Forholdet mellem Moder og mig blev aldrig godt, men det var min Skyld, for jeg var bleven haard og en styg en rigtig Egoist. Fader derimod elskede jeg. Og saa de forældede Skolebøger der blev brugt. Sikken Danmarkshistorie, som jo slet ikke er ["er" indsat over linjen] for Børn og en Regnebog med Penning, som jo forlængst var gaaet af Brug - o.s.f. Dette er jo ellers noget jeg nødigt kommer ind paa, man maa helst lade de mørke Stunder ligge saa langt tilbage i Erindringen, som vel muligt, men udslettes kan de jo ikke. Men, lille Stiser, du har brugt med Papir o.a. til de smaa Hefter, du maa sige mig hvad du lægger ud, som kan betales med Frimærker.

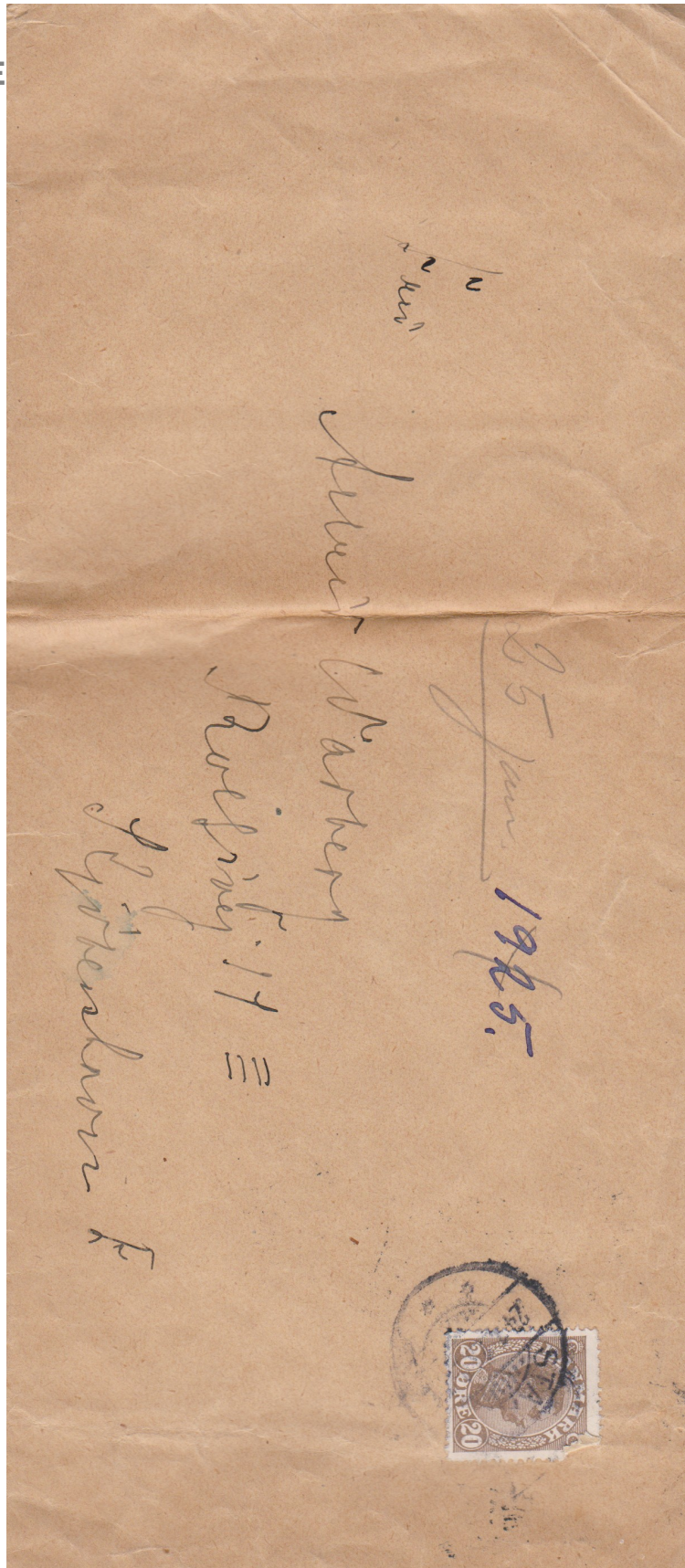
[Indsat side 3 i venstee marge; lodret:] Apostrofferne over e maa du ikke forandre, det er aldeles korrekt è é

[Indsat s. 1; øverst; på tværs:] Naa Stiser, dette var rigtig et ækelt Brev at skrive og ikke lysteligt for dig, at læse - men det var en Redegørelse der maatte med.

Godt Nytaar Stiser vi er ikke ude ["ude" indsat over linjen] af den første Maaned endnu. Tante Visse

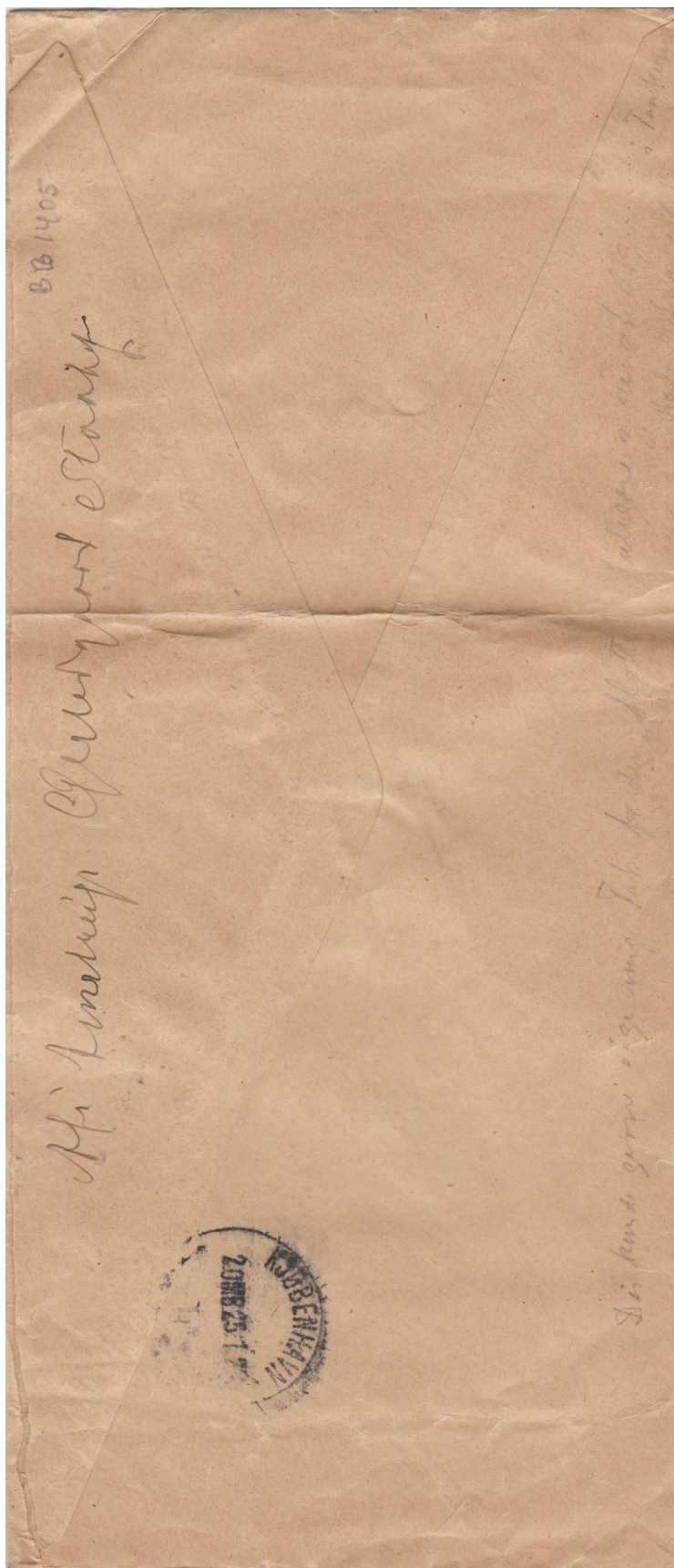
**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

Min Stier, der var udflygt
ubekendt, der var
geboire og alle
Kunstlign. for
Høj, at lære
inden de næste
Rejseplaner de
maade med.
Sott Nygaard Stier
vi er ikke af den fork
slagnet ender. 1. 23-123
Senti Verie

Min endelig, dogi det da med mig, jeg blev
møgtig paa mine gl. dage. Det var den
berøgtede Valdeleus der med i et vist Træ
det til, sket til mig og for den fine by
maadevinter med et maadevinter med
till, i høj Lov mangelfuld Vær, man
beride aldrig begive sig ind paa Valdeleus.
mens heligt beje. Min her sig kan ijer de
faet et Par tok malet op og er kan da
endelig kommen hoer for beend og hoer
Sott Lov og kan skide sig til at fortælle
den ensomhed og det er maade de alle spirit

I ledes vil de, men - ja her ligger den egentlige
Grund hvorfor jeg altid har nægtet at skrive,
min Breve dem var ikke lykkelig, blot og blinde
der ikke gode minde mig, for ikke at sige der
indtræffe. Jeg vilde nemlig sige noget der kunne
være en Skygge over blot - her var dog min
blot og allejvæl et retindigt og godt Men
være - og Min, der indvirkede sig til at
blive det endelige og endelige. Men
som vi alle var op til, her var jo, da jeg
blev en, som en blot for mig, blot her
et i høj Grad indlysende Tint, her Specie
le var, et skende, der kendte her de blev
det med og Min dag - her dag - mig af
dem var det man kaldte Brevene og mig
af dem gjorde sig den Ulykke at være en
ind i brevene et en krafted og holdt sig
her, som sig var, skulde angre. Min her

aldrig hørt det men kaldes et Kølger, Kåre kald
læst med Lærd om Hønen og om Eftersnittege
etvæls blivspunkten kan jo det som at hebeinge
Lærd nogle af sine højt mangelfulde Kunst
der, som jeg formoder den selv har erholdt sig
til det hem kendt. Og som dette Exempel blev
hem enen Pædagogik siden Begrebet om Lærd men
kendt forlange af et Stær, hem forlange højt
mere end jeg kunde overkomme og Lærd Hles med
sig kom i Seng, som lærte det forsi mine led
kede Gjere med Trold, Slanger og Hæder, ja
at jeg ledt til det; jeg vilte gerne hør og ved
alt at det end doorn, Aldrig et venligt eller
hjemmelende Ord, men Slag i Slag. Og
Lærd Lærd derfor en intensiv, Lærd det
var muligt for et Stær at Lærd. Min
Fæls Hæder har en Seng i de senere har erholdt
seng om det var Lærd, at jeg led en mang
Stær, en af Lærd Pædagogik der Lærd Lærd Lærd

BB 1405

vois stuepeje, laste fortællt loor stemt det her
naest for lende at vore vidne daktit.

Ja tiden var min Reudon, tootan kan sig
kanne tiden om alt det? Forholdet snelle
kloder og mig blev alderig godt, men det var
min Skjæde, for sig var blevet læst og det
slig en rigtig Cypit. Bader dæmst eleret
sig. Og sin de forældere skolebøger der blev
bruegt. Enden Grammatikhistorie, som

jo det ikke for Rois og en Regjering med
Reining, som for fortællt var givet a
Reug - o. s. f. Helt er jo eller noget sig noget
komme ind for, men man betet lade de
morte blinder ligge en lang tid. En
dænjør, som vel muligt, men iskeletis her
de jo ikke. Her, liden skole, der har ledigt med
Papir o. s. f. til de liden bladet, der man sig
loot der legger ud, som kan betales med
mutter.